

си похапна, че като си попийна Баба Марта, че като грабна писана бѣклица въ една ржжк, червена кърпа въ друга, че като се провикна колко ѝ гласъ държи: и — ха — ха! че огласи долини и усои; и — ха — ха! и завъртѣ крѣшно хоро. . . Хемъ играе, хемъ си пѣе, пѣе сладкогласно, пѣе и нарежда:

Хайде, птички сладкопойни,
Бързо полетете
И край нази вити гнѣзда
Всички си стѣкмете.

Ето ручейчета пѣплятъ,
Трѣвица покълна,
Топълъ вѣтрецъ пѣсень пѣе;
Пролѣтъта се върна!

И овчаря меденъ кавалъ
Скоро ще надуе,
„Сивчо, Мирчо, дий, орете!“
Скоро ще се чуе.

Па ще бликне животъ, радость,
Цвѣтчета ще цѣфнатъ,
Сиромаси оголѣли,
Божемъ, ще отдѣхнатъ!

Хайде, баба, по-скоричко
Вий се заредете,
Че край мене съ нови сили
Пролѣтъ посрѣщнете!
